

Dezgheț divin

Felix

Ne bântuie geruri mușcând nemilos
Cu colți de cumplite dihanii,
Și-n răni suflă vântul țipând dureros
În goană nebună de sănii.

Cu gheață în suflet și gheață-n priviri,
Ne-nghite cu totul decorul,
Și aripa frântă-a uității iubiri
Prin țurțuri își tânguie zborul.

Pe sipet în suflet, ce poartă candid
Surâsul ca nimb al iubirii,
E colbul uitării, obstacol perfid,
Un zid împotriva trezirii.

Dar, Doamne, noi suntem făcuți să iubim,
Tu nu ne-ai făcut robi ai gheții,
Aprinde în oameni, cu focu-Ți sublim,
Iubirea, ca vector al vieții!

Și-apoi în dezghețul zvâcnind radios
Și-n clocot de imnuri divine,
Țesând armonii să trăim luminos
Uniți în iubirea de Tine!

Simion Felix Marțian
Neunkirchen, 13 ianuarie 2020